

Manila. May, 2002...

The deluge of rain dulled the echoes of their footsteps. Hindi alam ni Darcie kung nasaan na sila, kung gaano na sila kalayo sa pinanggalingan. Nangangalay na ang mga balikat at mga braso niya dahil sa bitbit na bags. Idagdag pang sa kanya nakasandal ang halos buong bigat ng kanyang mommy. Her body screamed for her to stop, but instinct urged her to keep on moving. Kailangan nilang makalayo. Kailangan nilang makatakas.

The light drizzle turned into a full-blown thunderstorm ten minutes ago. Umapaw ang mga estero sa dinaraanan nila na lalong nagpahirap sa kanilang paglalakad. It was close to one o'clock early in the morning, she guessed. The streets were deserted. No surprise there. Sinong matinong tao ba ang maglalakad sa gitna ng malakas na ulan?

Gumuhit ang matalim at mababang kidlat na agad sinundan ng dagundong ng kulog. Sa gulat ay napasigaw

si Darcie.

Nawalan ng kuryente at nabalot sa dilim ang paligid. Huminto siya sa bukana ng isang eskinita. It was a one-way side street, one of the many they've crisscrossed since they started running.

She hesitated, afraid of the things that might be hiding behind the shadows surrounding them. But they needed the shadows to conceal them.

Naramdaman niya ang bahagyang pisil sa kanyang kamay. "Tayo na, Mommy." Inayos niya ang pagkakayakap sa baywang nito. They were both panting, soaked and shivering. But there was no time for rest.

Sa kalagitnaan ng eskinita ay napaluhod ang ina niya.

"Mommy!" Sinubukan niya itong itayo pero umiling ito.

Lumingon si Darcie sa pinanggalingan. She had been doing that every five minutes since they left the house. Malamang, alam na ni Arturo na umalis sila. Baka inuna muna nitong tiyakin na ligtas si Franco. O baka may ilang tauhan nito ang nakasunod sa kanila. It would only be a matter of time before they were found.

"Halika na, Mommy."

"D-Darcie, I can't. H-hindi ko na kaya. Kailangan mong tumakas mag-isa."

Hindi makapaniwalang tumitig siya rito. "Pero—"

“Baby, listen to me.” Ginagap ng isang palad ni Vivian ang kanyang pisngi. Her left arm was totally useless, either from a dislocated shoulder or a broken bone. She looked alarmingly pale. “Alam kong natatakot ka. N-natatakot din ako. A-ayokong magkahiwalay tayo. Pero hindi na kaya ng katawan ko. I can’t take the pain anymore. You have to leave me, Darcie.”

Kasabay ng hagulgol ay ang sunud-sunod na iling niya.

“Ayoko! Hindi kita iiwan.”

“Darcie, ’wag nang matigas ang ulo.”

“Ayokong iwan ka, Mommy.” Mahigpit siyang yumakap sa baywang nito. “We can stay here. Malayo na tayo sa kanya, di ba? Hindi na niya tayo makikita.”

Pagkatapos niyang sabihin iyong, isang sasakyang ang lumiko sa eskinita na kinaroroongan nila.

Parang dagundong ng kulog ang kanyang kaba habang papalapit ang sasakyang.

“Darcie, go! Tumakas ka na!” Bahagya siyang itinulak ni Vivian, pero sa halip na sumunod ay naghanap siya ng puwedeng magamit na sandata.

Mataas na firewall ang nasa likuran nila. Sa tapat ay isang bakanteng lote na nababakuran ng chicken wire. Sa loob ng lote, nakasandal sa bakod ang isang lumang drum na ginawang basurahan. Nakasuksok doon ang skeleton ng isang sirang payong.

Mabilis siyang tumawid at hinugot mula sa drum ang payong. Napangiwi si Darcie sa hapdi nang sumabit ang braso niya sa matulis na bahagi ng chicken wire. Agad siyang bumalik sa ina, tumayo sa harapan nito, hawak ng dalawang kamay ang sirang payong na parang isang baseball bat.

Handa siyang iwasiwas iyong sa sinumang lalapit sa kanila. Mamamatay muna siya bago niya hayaang maibalik sila ni Arturo at ng mga tauhan nito sa poder ni Franco.

Hindi alintana ni Darcie ang panginginig ng katawan dahil sa matinding lami. Hindi na rin niya pansin ang pagguhit ng matatalim na kidlat at malalakas na kulong. Nakatutok ang pansiñ niya sa unahan.

Nang huminto ang sasakyang ilang metro mula sa kanila ay napalunok siya.

“D-Darcie...” Humalo sa malakas na buhos ng ulan ang bulong na iyong. Her fingers tightened on her weapon.

May lumabas mula sa passenger side. Hindi niya ito maaninag dahil nakatalikod ito sa headlights. Humakbang ito palapit sa kanila. And with another unspoken prayer for salvation, she roared and whacked him with the broken umbrella.

“Shit!” Hindi inasahan ng lalaki ang pagsugod niya. She felt a sharp burst of pleasure when the jagged

aluminum rib hit his arm. Naramdaman pa niya ang pagkayod nito sa balat ng lalaki.

Her victory was short-lived. Nakabawi ito at nagawa siyang disarmanahan. Her improvised weapon landed a few meters away, out of her reach.

Robbed of her only tool of defense, it was fight or flight for Darcie.

No! Hindi ko iiwan si Mommy!

Ikinuyom niya ang dalawang palad. He was twice her size and probably weighed fifty pounds more. But she could be faster.

She lunged at him, swinging her fists. Sumusuntok siya gamit lang ang instinct. Nang tumama ang kanyang kanang kamao sa panga nito ay pareho silang napahiyaw. Ramdam niya ang impact ng suntok hanggang sa kanyang balikat. Pero hindi siya tumigil.

“What the hell... Stop!” Sinasalag nito ang bawat atake niya.

“Gavin!” Isa pang lalaki ang lumapit sa kanila. Pinilit nitong ilayo siya sa kasama. She screeched when he wound an arm around her upper chest and the other around her waist trapping her. Ginamit ni Darcie ang mga paa para makawala. And when kicking him didn’t work, she used her teeth and bit him on the arm—hard. She’d swear she tasted blood.

Sumigaw ito, binitiwan siya at itinulak. Sumubсоб

siya sa semento, kumayod ang braso at tuhod sa magaspang na bato. She clamped her mouth to repress the cry of pain.

Napapagod na siya. Hindi na niya kayang labanan ang dalawa. The cold made her numb. She had to get to her mom, shield her in case they decided to go for the kill.

Pagapang na lumapit si Darcie sa kanyang ina at iniharang ang nanginginig na katawan dito. She closed her eyes and waited for the inevitable.

“Damn!” narinig niyang bulalas ng nakababatang lalaki. “Miss, okay ka lang ba?” Naramdaman niya ang papalapit nitong mga yabag.

“Huwag mo ’kong hawakan! ’Wag kang lalapit!”

“Look, hindi kami masamang tao at wala kaming balak na saktan ka. Please let us help you. Mukhang malala ang lagay ng kasama mo. Kailangan siyang madala sa ospital.”

Napahikbi si Darcie. Nagtatalo ang isip niya. She didn’t want to trust these strangers. Maaaring hindi tauhan ni Franco ang dalawa. Pero...

“Please, baka kung ano’ng mangyari sa inyo. I can’t leave you here. Hindi maaatim ng konsyensya ko.”

She closed her eyes tight. That voice—so compelling and kind...

Could she really trust him?

Ipinaling niya ang ulo paharap dito. Eksakto namang bumalik ang supply ng kuryente at nagsindi ang ilaw sa poste na malapit sa kanila. Sa unang pagkakataon ay nasilayan niya ito.

He was tall, built like an athlete and not as old as she thought—late teen to early twenties. Katulad niya ay basang-basa ito, putikan ang t-shirt pati na ang pantalon. Her gaze moved up to his face. Hair plastered over his forehead, chiseled jaw, firm mouth drawn into a tight line, straight nose and eyes... such expressive eyes. His were the eyes of someone who cared, who empathized. They were so different from the eyes of Franco and his men, who knew violence and were not afraid to use it.

Pero ang isang ito? He had every opportunity to strike her. Pero ni minsan ay hindi siya nito pinagbuhatan ng kamay. And he had the kindest eyes she'd ever seen.

Right at the moment, those eyes were imploring her to trust him.

“Please, let me help you.”

Maybe it was the look on his face, like he was really worried, or the barely there whisper of a voice inside her... *Trust him.*

Nang tumayo si Darcie ay naging mabuway ang kanyang mga paa. Bigla ay nasa tabi agad niya ang estranghero. Namalayan niyang buhat na siya nito. His

chest was so wide and so strong and she was too tired that she wanted to just lean on him and sleep.

“A-ang mommy ko...”

“She’ll be okay. Si Mang Peter na ang bahala sa kanya.”

“I... I’m sorry...” anas niya.

“Shh... it’s okay. I got you,” bulong nito. “What’s your name?”

“D-Darcie.”

“Darcie,” ulit nito na parang ninanamnam ang pangalan niya. “You’re one tough girl, Darcie.”

Nahimigan niya ang paghanga sa tinig nito. It made her smile despite the exhaustion. Isinakay siya nito sa backseat ng SUV. Sumunod ang kasama nitong lalaki na maingat na itinabi sa kanya ang ina niya. Dalawang makapal na tuwalya ang ibinalabal sa kanila ng lalaki.

Sinalakay na naman siya ng takot nang umusad ang sasakyen. Hindi niya alam kung saan sila dadalhin ng dalawa. Narinig niya ang pabulong na pag-uusap ng driver at ng binatang tinawag nitong ‘Gavin’. Gusto nitong dalhin sila sa ospital.

“Wag!” Napalingon sa kanila si Gavin. “H-hindi kami p’wedeng pumunta sa o-ospital. Please, m-makikita niya kami.”

Nagsalubong ang mga kilay nito. A muscle on his jaw moved. Napatingin ito sa katabi.

“P-please...”

Gavin turned to her and reached for her hand.

“Don’t worry, I won’t.” Gusto niyang hilahin ang kamay na hawak nito. But his hand was so warm and she was freezing. His touch brought some of the feelings back to her fingers.

Matagal na naghinang ang kanilang mga mata.

His... gentle, understanding. Hers... fearful, uncertain.

Trust him.

Ayun na naman ang mahinang tinig na narinig niya kanina.

Trust him.

Yes.

And so in a small alley that fateful rainy night, Darcie placed her trust on the hands of a stranger.

